

den betoner, hvor afgørende det er, at den enkelte kan vælge frit på alle samfundets hylder.

Her taler vi om forældre, som faktisk gerne vil give deres børn den mulighed at komme ud blandt andre børn uanset forældrenes tilknytning til arbejdsmarkedet. Det synes jeg er en nedvurdering af de forældre, som faktisk finder, at det er vigtigt for deres børn at lære noget, som forældrene ikke kan, uanset hvor dygtige disse forældre måtte være, uanset deres ubestridte forældreevne, nemlig at komme ud blandt andre, møde børn fra andre sociale lag, i andre grupper og med et andet forhold børnene imellem.

Jeg synes, det er helt paradoksalt, at det frie valg, som regeringen taler om, kun gælder dem, der er inde, dem, der er inde på arbejdsmarkedet, dem, der er inde økonomisk, dem, der kan sørge for, at deres børn får de nødvendige tilbud uden at skulle bede kommunen – med hatten i hånden – om en plads, også selv om man ikke er på arbejdsmarkedet.

Vi vil beklage vedtagelsen af det her lovforslag, og vi tror, det vil få meget hårde konsekvenser, at man ikke kan give børn en mulighed for at bryde den sociale arv, som regeringen ellers bryster sig meget af at ville sætte ind over for.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Fru Eva Kjer Hansen som ordfører.

Eva Kjer Hansen (V):

Netop når man taler om at kunne bryde den negative sociale arv, så giver det her i virkeligheden også nogle ekstra muligheder.

Al erfaring viser, at det, der virkelig betyder noget i forhold til at bryde den negative sociale arv, er, at forældrene får en plads på arbejdsmarkedet. Og det, det her lovforslag drejer sig om, er den situation, hvor man står med to familier, der begge har brug for en pasningsordning, hvor vi nu fra regeringens side siger, at vi synes, at i den situation skal man have mulighed for at prioritere den familie, der står over for at kunne komme ud på arbejdsmarkedet, for vi synes, det er vigtigt.

Det betyder ikke, at den anden så kommer bagest i køen over længere sigt, slet ikke, og det fremgår tydeligt af lovforslagets bemærkninger. Vi taler om at kunne foretage en prioritering her og nu, i tilfælde af at forældrene kan komme ud på arbejdsmarkedet. Vi synes faktisk, det er vigtigt, og det er rigtigt at prioritere. Det er netop

det, der kan have betydning i forhold til børnenes udvikling og i forhold til at få brudt den negative sociale arv.

Kl. 14.05

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Bare den bemærkning til fru Eva Kjer Hansen, at det jo ikke er svært at forstå, hvad forslaget drejer sig om. Vi kender det godt. Det er tilbage til situationen, som den var, inden vi fik ændringen i serviceloven. Og bare lige en enkelt opklarende ting: Når nu man sætter nogle foran, betyder det så ikke, at andre skal bagud?

Det er jo fuldstændig meningsløst ikke at ville stå ved det, der er konsekvenserne af lovforslaget. Selvfølgelig er konsekvensen af lovforslaget, at når man særbehandler nogle børn positivt, så særbehandler man andre børn negativt. Det er jo det, der er selve hensigten med det, og det er dog underligt at ville et forslag med en bestemt hensigt og så ikke ville stå ved det.

Så siger fru Eva Kjer Hansen: Det her skal bruges, for nu skal forældrene have plads på arbejdsmarkedet. Jamen fordi denne regering laver de dramatiske besparelser i den offentlige sektor, så vokser arbejdsløshedstallene fra i år til næste år efter regeringens egne tal med 14.000. Det betyder altså, at vi er i en situation, hvor børnene bliver langt, langt, langt, langt, langt, langt dårligere stillet.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så var den ikke længere. Det er nu fru Margrethe Vestager og derefter fru Line Barfod.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg er sådan set fuld af god vilje til at prøve at forstå, hvad det er, Venstre mener, at det her forslag betyder. Det betyder ikke, at man bliver skubbet ned i køen – den del af det har hr. Villy Søvnald taget sig af – men der står jo i lovforslagets bemærkninger, at den ventetid, man så får stukket ud, endelig ikke skal misforstås i retning af, at man så har ret til en plads, når denne ventetid er overstået. Næh, så kan man godt blive skubbet en gang til.

På den måde må man sige, at lovforslaget er bemærkelsesværdigt ærligt: Man skal faktisk ikke forvente noget, og man skal ikke forvente, at regeringen vil gøre noget i de kommuner, som ikke kan tage sig sammen til at få lavet en pasningsgaranti.